

Hi ha tres coses que els polítics no poden fer: el ridícul, tolerar la corrupció i no atendre els problemes reals del poble

Diu el diccionari que el sidral és un preparat en pols o granulat compost d'àcid tartàric, bicarbonat sòdic, sucre en pols o essència, que generalment s'usa dissolt amb aigua com a refresc.

Josep Tarradellas, l'únic home d'Estat de debò que ha donat la burgesia catalana a la seva història, deia que sidral era el carreró sense sortida en el que periòdicament es ficaven els polítics catalans, embrollant-se cada vegada més en un embolic sense sentit ni futur que duia invariablement a la catàstrofe.

Tarradellas ho va dir en referència a la insurrecció catalanista d'octubre de 1934, de la que l'any passat no es van commemorar els vuitanta anys perquè els polítics d'aquest país s'havien ficat de nou en un altra sidral. I la comparació era tant evident i portava tal desencís que la veu dels historiadors pagats per la Generalitat va decidir un del silenci més clamorosos de la esclavitud encadenada d'uns intel·lectuals servils i renegats de la més petita controvèrsia.

Les candidatures dels *Junts pel Sí* i de la *CUP* ens volen portar cap a un nou sidral; el sidral de la Declaració Unilateral d'Independència.

La DUI, ja sigui feta d'un dia per l'altre pels parlamentaris, ja sigui feta durant una desconexió de 18 mesos, farcida d'actes de desobediència a les autoritats espanyoles, només pot portar-nos a un període d'instabilitat, incertesa i greus problemes econòmics. No importa gens ni mica que el plebiscit no hagi aconseguit el 50 per cent més u: són detalls sense importància per a un sector cada vegada més sectari i enfebrat per la manipulació mediàtica de TV3% i la Màfia omnipotent dels patricis.

Atès que L'Estat espanyol ja ha iniciat des de fa mesos la desconexió en determinats àmbits, com el de la informació als Mossos, el perill d'atemptats *ihadistes* a Catalunya és una fruita podrida que pot acabar en un bany de sang innocent.

Hi ha tres coses que els polítics no poden fer: el ridícul, tolerar la corrupció i no atendre els problemes reals del poble.

La fugida endavant del més corruptes de tots els miserables lladregots que ens volen governar ens està conduint a situacions estranyes i no desitjables.

El 15 d'octubre Artur Mas, fou acompanyat des de seu parlamentària fins al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya per sis mil persones, entre les quals 400 batlles alçaven les seves vares, tot cridant "Mas president; Catalunya independent". Artur pujà, tot solemnement, les escales del Palau de Justícia i de cara als manifestants, entre un bosc de vares d'alcaldes, es va portar els quatre dits de la mà al cor (alguns malpensats diuen que a la cartera). Tots interpretaven un acte histriònic per als llibres d'història. N'eren conscients i sobreactuaven en conseqüència, com interpretant tots plegats l'òpera Nabucco. *Va pensiero.*

Fa uns dies, el 27 d'octubre, una senyora, el nom de la qual no vull recordar, va cridar: Visca la República Catalana! El seu crit, que no havia estat avisat, no va rebre cap eco, ni tant sols entre els seus partidaris més adeptes, perquè va agafar tothom per sorpresa. Era fora de lloc. Òpera bufa. Potser és que el meu ADN es immune a pàtries, himnes i banderes, que més aviat em produeixen urticària al·lèrgica, però ho vaig trobar força ridícul.

El diaris venen plens de denúncies confirmades sobre el Gens Honorable i Gran Sàtrapa de la *Degeneralitat* i la seva organització mafiosa familiar, que estén una xarxa per tot el país, partit operant necessàriament pel mig. I encara volen discutir el nom de no sé qui, que o bé ho sabia tot i no va fer res, o bé era una babau i no s'assabentava de res! Res de res.

Quina manera de fer el ridícul!

On és una solemne declaració de l'actual Parlament contra la corrupció del tres per cent i més, que demani un càstig exemplar de les elits que l'han fet possible i l'han permès?

Si cal fundar una república és sobre el fonament d'una neteja exemplar de tots aquells que ens han robat, aquí a Catalunya i a tot l'Estat espanyol, perquè el 3 per cent hi és a tot arreu i al cor de tots i cadascun dels vells partits. La corrupció és l'estructura i l'ànima del règim monàrquic, herència conservada del franquisme i premi gros dels poderosos de sempre, perquè Franco ho va deixar tot ben lligat. La Transició fomentà la degeneració institucional cap a una *partitocràcia* criminal, còmplice del poder d'Estat, que és impune per essència i no pot desaparèixer sense la liquidació i desaparició del vell règim i la fundació d'una República honesta i federal, innocent i sense sospita, ni blava ni roja, de "color d'olor de poma".

Mor gent en els hospitals per les retallades, les nostres escoles manquen de prou recursos, l'atur es insuportable, no hi ha diners per les beques-menjadors i a molts barris apareix la fam i la desnutrició infantil. Molts no poden pagar els rebuts del serveis bàsics. Hi ha qui treballa i és pobre i no arriba a final de mes. Joves amb treballs miserables, precaris i mal pagats que no poden fer un projecte de vida. Al mateix temps la classe mitja paga uns impostos que l'ofeguen.

Els ciutadans que el 2011 van protestar contra aquestes retallades, rodejant el Parlament català per intentar que "els seus representants" no les votessin, varen ser criminalitzats i alguns empresonats i jutjats. Artur Mas i el govern de CiU a la Generalitat van presentar-se com acusació contra aquests manifestants. Quan la llibertat es un crim som davant d'una tirania. Tragèdia popular.

També la vaga general del 29-M del 2012 contra la reforma laboral, que despullava de tot dret als treballadors, va ser criminalitzada i es produïren pallisses i detencions. Era urgent l'aprovació d'una llei que impedís les llibertats de manifestació, d'expressió i de vaga: es van posar a la feina per fer-hi la dita llei mordassa.

S'arriba a parlar de més de tres mil milions d'euros acumulats per una organització criminal de caire familiar i extensió a tot Catalunya sota la forma de partit. El govern i els seus serveis, la seva influència i tota la seva força i capacitat eren en subhasta. Les eines de treball d'aquesta Màfia eren i són el poder i la impunitat. Eren com déus i es creïen ser-ho. Ara encara s'amaguen rere una bandera. Som a una cursa cap a la independència per assolir l'amnistia? És de novel·la negra!

Val qui serveix i qui serveix són els polítics al poble... en teoria, perquè a la pràctica sabem que som un poble mediterrani acostumat a venerar el poder dels déus, besar les mans dels seus representants a la terra i a resar.

Els polítics no són ni han estat mai servidors, sinó prepotents amos d'esclaus. Un exemple: la llei mordassa.

Així, doncs, passa el que havia de passar i el nostres polítics ens foten en un sidral del que no saben com sortir-se'n, i, embolica que fa fort, fan una declaració al sol, assalten el poder de l'Estat espanyol amb un paper a la mà i empresonen nou anarquistes i un rodamón.

I per acabar-ho d'adobar la *Degeneralitat* declara que no té diners per pagar la factura farmacèutica. Fan el ridícul, toleren la corrupció i no solucionen els problemes reals.

He anat a l'Ikea i m'he comprat una estora que diu: Visca la república de casa meva.

Al menys la meva estora no fa tan ridícul com ells, l'he pagada amb els meus diners, IVA inclòs, i serveix per netejar les soles de les meves sabates abans d'entrar a casa. Ja ho voldria això la *Degeneralitat* que ens desgoverna i amaga la merda sota la catifa independentista.

Això sí, polítics de Barcelona i de Madrid faran Història en majúscula, que pagarem tots plegats, independentistes, indiferents o unionistes, importa poc el que fem o pensem, perquè ens han declarat una guerra que ja hem perdut i que mai podem guanyar: polítics 5, poble 0.

I els gols han estat la llei mordassa, la reforma laboral, la impunitat dels mafiosos, el problema territorial tapant el de l'atur i una joventut sense futur.

Barcelona, 6 de novembre de 2015

Visita la nostra pàgina web: <http://grupgerminal.org/?q=node/517>
Per contactar amb nosaltres: germinal_1917@yahoo.es